

de Nadal. Que li donarien per menjar?, al final van decidir preguntar-li i el tíó va dir: - Bones... coses bones. Així que per acabar-ho d'arreglar, el tíó era llaminer. En aquells dies, van començar tot un seguit de cobredisses a la cuina quan la mare no hi era per requisar tota mena de llaminadures. Però no us oïeu que cal una fortuna per tenir el tíó a casa, no, quan la mare es va adonar de que sovint li faltaven coses, els va renyar i va dir que a aquella mena de tronç, el tinguessin a pa i aigua.

Quan ja faltaven només quatre dies per la vigília de Nadal, els nens van començar a tenir una mica de por: - I si aquest tronç ens ha enganyat? - Ja sé, si no caga, li darem cops de bastó, i van començar a dir-li:

TIÓ, TIÓ, CAGA TURRÓ,
SI NO CAQUES TURRO,
ET DONAREM COP DE BASTÓ.

Quan va arribar la nit de Nadal, li van cantar la cançó més fort que mai i amb el bastó li donaven flúixet per si un cas no cagava res, la mare va quedar boca badada, quan els nens van dissecar la manta i van veure tot el terra ple de turrons, caramels i galetes. Els nens no poraven de fer petons al tíó. Ara són molts els nens que surten al bosc a cercar el tíó ben calladets, esperant sentir la veueta màgica.

Oïeu-me, si trobeu un bon tíó, no el cremeu, porteu-lo a casa i tapeu-lo ben tapadet, perquè un bon tíó no es troba dues vegades a la vida.

I vet aquí un gos, vet aquí un gat,
aquest conte ja s'acabat.